

BLOG

MAIG 2017

- L'audiència de TV3 està en mínims històrics, però la competència no està molt millor

ABRIL 2017

- Llums i ombres en les sales de cinema

FEBRER 2017

- El sector de la producció televisiva a Europa s'està concentrant a passos gegants
- Els ajuts al cinema i l'audiovisual a França, explicats pel CNC

GENER 2017

- La 'nova' BBC: finançament estable i expansió controlada

DESEMBRE 2016

- La producció catalana en el nou ordre audiovisual mundial

NOVEMBRE 2016

- L'OPA analitza el present de la producció audiovisual catalana i apunta els seus reptes de futur
- Seixanta anys de televisió a Espanya (i a Catalunya): i ara què?

OCTUBRE 2016

- La irrupció del Facebook Live a l'escenari audiovisual

SETEMBRE 2016

- Del Broadcasting al Media: les corporacions públiques europees i l'ecosistema digital

La història recent dels intents per a corregir la política de suport al cinema a França

27 MARÇ 2015

JOAN M. CORBELLA

El dia dels sants innocents (28 de desembre) de 2012, el diari *Le Monde* va publicar un article del distribuïdor Vincent Maraval, en què alçava la veu davant la política de suport al cinema a França i posava l'accent en els emoluments desorbitats (al seu parer) que rebien alguns dels actors i actrius per participar en pel·lícules produïdes amb una subvenció generosa, provocant un espiral inflacionista del qual responsabilitzava el sistema d'ajuts obsolet.

Amb el record d'aquest article comença el seu sobre la història recent de la política de cinema a França Antoine Stelhé, articulista en una de les iniciatives d'anàlisi i seguiment de les indústries culturals més interessants que han nascut els darrers anys: la web de l'[INA](#), que també és una revista en format de dossiers.

La política audiovisual -no només la de cinema sinó també la de producció de programes, la dels serveis televisió i els no lineals i fins i tot els videojocs- és objecte de molta atenció per part dels successius governs que ha tingut d'ençà de la segona guerra mundial dins la seva política cultural, i ha donat grans fruits en molts casos. Però, per això mateix i també per l'elevat grau d'intervencionisme en els mercats respectius, les actuacions en cada un d'aquests terrenys són objecte de revisió permanent. O, almenys, de discussió sobre la conveniència de la revisió, atesos els interessos contraposats entre els diversos actors del sistema, que genera una tensió constant per a modificar o mantenir moltes de les regulacions. Ara mateix, la cronologia de les finestres d'explotació, les obligacions d'inversió, o la regulació rígida dels convenis professionals són alguns exemples sotmesos al debat públic.

Des de molts països, Catalunya inclosa, es posa molt sovint la mirada sobre les actuacions de les autoritats públiques franceses, les seves mesures polítiques de foment o de protecció dels interessos de la seva indústria com a interessos nacionals, i admirem amb una certa enveja molts dels resultats que obtenen les seves empreses i els seus creadors i productors. Però a l'actualitat, i des de fa uns anys, hi ha una preocupació notòria a França per la seva capacitat d'adequació a les novetats del paisatge audiovisual, comunicatiu i cultural. No només per l'arribada de les empreses nord-americanes, com Netflix (al VOD) o Discovery (a la televisió) que segueixen els passos fets abans per Apple o Google, sinó també pels resultats que s'estan obtenint després de dècades de discutir molt, encarregar molts estudis i canviar poc les regles: si a la televisió hi ha l'estigma que els francesos miren sèries dels Estats Units i les sèries franceses tampoc no les miren enlloc més del món, i no aconsegueixen reconduir-ho, fins ara se salvaven pel cinema. Però les dades que arriben de 2014 dels sempre puntuals informes del [Centre Nacional de Cinema](#) ofereixen un balanç menys favorable que en anys anteriors: si el nombre de films produïts va baixar només en sis títols respecte a 2013 i es va mantenir per damunt de les 200 produccions, la inversió en els d'iniciativa francesa va reduir-se més del 20% d'un any a l'altre.

Amb aquest estat de coses, i valorant la importància que té el debat francès sobre la política d'acció a favor del cinema i l'audiovisual per a inspirar la d'altres sistemes nacionals, és pertinent recomanar l'article amb que obria aquest comentari, per dues raons. La primera, perquè en un text breu proporciona un repàs a la història mol recent, del 2011 ençà, de les principals idees, posicions i arguments a favor i en contra de les reformes en l'àmbit de les polítiques de cinema, amb una claredat d'exposició molt gran. I la segona, perquè l'article es completa amb una bibliografia que permet l'accés directe a tots els documents importants que han inspirat, recollit o documentat el debat, d'autor, del CNC o els rigorosos i estrictes informes d'avaluació del tribunal de comptes.

Documents

Antoine Stehlé: "[Financement du cinéma français : changement de modèle](#)", dins INAglobal.fr, publicat el 9 de març de 2015.

Centre national du cinéma et de l'image animée (CNC): [La production cinématographique en 2014](#).

Centre national du cinéma et de l'image animée (CNC): [Les coûts de la production des films en 2014](#).